

Dosarul nr. 3ra-182/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (D. Băbălău)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (L. Bulgac, G. Dașchevici și S. Gîrbu)

ÎNCHEIERE

20 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinînd admisibilitatea recursului declarat de către Gugea Vadim,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Frunze
Veaceslav împotriva Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor ,
intervenienți accesorii Întreprinderea de Stat „MOLDATSA” și Gugea Vadim cu
privire la anularea rezultatelor concursului pentru ocuparea funcției,

împotriva deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respins apelul declarat de către Gugea Vadim, reprezentat de avocatul-stagiar
Tudor Saftiuc, fiind menținută hotărârea din 7 septembrie 2017 a Judecătoriei
Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă:

Frunze Veaceslav a depus cerere de chemare în judecată la 6 aprilie 2017
împotriva Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor (substituit în
baza Hotărârii 594/26 iulie 2017 „Cu privire la restructurarea administrației
publice centrale de specialitate Ministerului Economiei” în Ministerul Economiei
și Infrastructurii) și Întreprinderii de Stat „MOLDATSA” cu privire la anularea
rezultatelor concursului pentru ocuparea funcției.

Reclamantul în motivarea pretențiilor a indicat că prin ordinul Ministerului
Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor al RM nr. 249 din 14 decembrie 2016
a fost stabilită modalitatea de ocupare a funcției vacante de administrator al
Întreprinderii de Stat „MOLDATSA”, al cărei fondator este Ministerul respectiv.

Consiliul de Administrație al Întreprinderii de Stat „MOLDATSA” la 17
ianuarie 2017 a anunțat concurs pentru ocuparea funcției vacante de administrator
al Întreprinderii.

S-a specificat în cererea de chemare în judecată că desfășurarea concursului a
avut loc cu abateri de la normele legislației pertinente, iar ordinele emise ulterior
urmează a fi anulate, deoarece potrivit Regulamentului cu privire la desfășurarea
concursului pentru ocuparea funcției vacante de administrator al întreprinderii de
stat, al cărei fondator este Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor,
expres prevede modalitatea de organizare a concursului, iar potrivit pct. 3.1 al
Regulamentului respectiv, termenul de depunere a documentelor nu poate fi mai
mare de 14 zile lucrătoare din ziua publicării anunțului.

Dat fiind faptul că anunțul a fost publicat la 17 ianuarie 2017, ultima zi de depunere a dosarului pentru participarea la concurs, urma să fie 6 februarie 2017 și nicidecum 7 februarie 2017.

Frunze Veaceslav a precizat că în această ordine de idei, rezultatele unui concurs desfășurat contrar prevederilor Regulamentului enunțat, nu pot fi considerate valide.

Totodată, s-a indicat că prin acțiunile sale, comisia de concurs a neglijat și prevederile pct. 5.1 al Regulamentului enunțat, care obligă comisia de concurs să comunice prin e-mail, telefon, înștiințare scrisă, candidaților care nu au promovat proba motivele neadmiterii la următoarea probă. Necomunicarea motivelor și neprezentarea punctajului acordat la imposibilitatea depunerii unei contestații de către candidat, asupra corectitudinii punctării probei Curriculum Vitae.

Consideră reclamantul că în mod direct a fost lipsit de dreptul de a fi informat și de dreptul de a contesta aprecierile comisiei de concurs.

A menționat Frunze Veaceslav că acțiunile comisiei de concurs contravin și principiului publicității unui concurs, deoarece nu a fost prezentat procesul verbal cu rezultatele probelor.

Comisia de concurs a indicat faptul că la 13 februarie 2017 a avut loc ședința comisiei de concurs care a examinat Curriculum Vitae al candidaților, iar Rezultatul probei respective a fost publicat pe pagina web a Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor la 14 februarie 2017.

La aceeași dată a fost stabilită data probei interviu – 16 februarie 2017 și comunicată în același anunț.

Astfel, consideră Frunze Veaceslav că Comisia de concurs, în mod vădit și-a depășit atribuțiile prin încălcarea pct. 6.1 al Regulamentului în care este stipulat că contestațiile referitoare la concurs, se depun în termen de 3 zile lucrătoare de la anunțarea și/sau publicarea rezultatelor concursului, instituită prin Ordinul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor, cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de data-limită de depunere a dosarelor de concurs. Din interpretarea acestei norme, rezultă că comisia de concurs urma să treacă la următoarea probă, doar după expirarea termenului legal de 3 zile, în care candidații neadmiși la probă, aveau dreptul de a contesta rezultatele probei și numai după emiterea unei decizii de către comisia de contestații.

S-a specificat că Ordinul nr. 249 din 14 decembrie 2016 nu conține prevederi exprese în privința punctajului cu care urmează să fie notat fiecare candidat pentru fiecare criteriu. Lipsa acestor prevederi duc la o inechitate între candidați, iar rezultatele concursului sunt subiective. Baremul de notare este prevăzut de la 1 la 5. Lipsa aprecierii cu punctaj „o” plasează candidații pe picior de inegalitate și obligă comisia la atribuirea cel puțin a unui punct unui candidat care nu întrunește în nici un mod condițiile unui criteriu necesar funcției și urma a fi notat cu „o”.

Reclamantul a accentuat că nu este prevăzut un punctaj minim necesar de acumulat, ca candidatul să fie promovat la funcția de administrator. Or, lipsa acestei cerințe, creează riscul promovării unui candidat incompatibil cu cerințele specifice domeniului de activitate a întreprinderii.

Pe parcursul examinării cauzei, la 28 iulie 2017, Frunze Veaceslav a depus cerere privind concretizarea pretențiilor și calității procesuale a părților (f.d. 42, vol. I).

Suplimentar la cele invocate, reclamantul a mai adăugat că consideră oportun ca Întreprinderea de Stat „MOLDATSA”, să aibă calitatea de intervenient accesoriu, or, ultima este întreprindere direct subordonată Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor, nefiind factor de decizie, în organizarea și desfășurarea concursului. Mai mult, în speță, obiect al litigiului sunt în mod exclusiv actele emise de către Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor, în calitate de autoritate publică centrală, nefiind vizat nici un act al Întreprinderii de Stat „MOLDATSA”.

A solicitat Frunze Veaceslav:

- anularea rezultatelor concursului pentru ocuparea funcției de administrator al Întreprinderii de Stat „MOLDATSA” din 13 februarie 2017 și 16 februarie 2017;

- anularea ordinului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor nr. 20-p din 14 martie 2017;

- anularea ordinului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor nr. 249 din 14 decembrie 2016 în partea ce ține de criteriile de evaluare a probelor concursului;

- obligarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor la prezentarea procesului-verbal al etapelor concursului.

Prin încheierea din 31 iulie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, a fost atras în proces Gugea Vadim, în calitate de intervenient accesoriu (f.d. 47, I).

Prin încheierea din 31 iulie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, a fost schimbată calitatea procesuală a Întreprinderii de Stat „MOLDATSA”, din copârât în intervenient accesoriu (f.d. 48, vol. I).

Prin hotărârea din 7 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, cererea de chemare în judecată depusă de către Frunze Veaceslav împotriva Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor, intervenienți accesorii Întreprinderea de Stat „MOLDATSA” și Gugea Vădim cu privire la anularea rezultatelor concursului pentru ocuparea funcției, a fost admisă parțial.

A fost declarat nul procesul verbal nr. 02 al ședinței Comisiei de concurs pentru ocuparea funcției vacante de administrator Întreprinderii de Stat „MOLDATSA” din 13 februarie 2016.

A fost declarat nul procesul verbal nr. 03 al ședinței Comisiei de concurs pentru ocuparea funcției vacante de administrator Întreprinderii de Stat „MOLDATSA” din 16 februarie 2016.

A fost declarat nul Ordinul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor a R. Moldova nr. 20-p din 14 martie 2017 cu privire la numire în funcție.

A fost declarat nul Contractul individual de muncă încheiat între fondatorul și administratorul Întreprinderii de Stat „MOLDATSA” nr. 188 din 14 martie 2017. În rest, pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate (f.d. 189, 195-201, vol. I).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a considerat că probele anexate la dosar justifică parțial pretențiile invocate în acțiune.

Prima instanță, în motivarea hotărârii a accentuat că ordinul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor al RM nr. 249 din 14 decembrie 2016, „cu privire la aprobarea Regulamentului pentru ocuparea funcției vacante de administrator al întreprinderii de stat, al cărei fondator este Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor”, este act administrativ, care nu a fost publicat în ordinea stabilită în mod imperativ prin Hotărârea Guvernului nr. 1104

din 28 noiembrie 1997 cu privire la modul de efectuare a expertizei juridice și înregistrării de stat a actelor normative departamentale, precum și a respectării Legii nr. 173-XIII din 6 iulie 1994 privind modul de publicare și intrare în vigoare a actelor oficiale.

Manifestînd dezacord față de hotărârea primei instanțe, Gugea Vadim, reprezentat de avocatul-stagiar Tudor Saftiuc la 13 septembrie 2017, a contestat-o cu apel solicitînd casarea hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea sa fie respinsă integral.

Prin decizia din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către Gugea Vadim, reprezentat de avocatul-stagiar Tudor Saftiuc, fiind menținută hotărârea din 7 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central (f.d. 33, 34-41, vol. II).

Pentru a decide astfel, instanța de apel concluzionat că prima instanță a elucidat toate circumstanțele pricinii, a apreciat obiectiv și sub toate aspectele probele administrate la dosar și în consecință a fost emisă o soluție corectă.

Invocînd ilegalitatea deciziei instanței de apel, Gugea Vadim, la 10 decembrie 2018, a contestat-o cu recurs solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă.

În motivarea recursului s-a invocat că atît instanța de apel, cît și prima instanță nu au constatat toate circumstanțele importante pentru soluționarea corectă a cauzei, fiind încălcate normele de drept procedural și aplicate eronat normele de drept material.

Totodată, recurentul a accentuat că instanțele de judecată au dat o apreciere greșită raporturilor examinate în privința anulării rezultatelor concursului, deoarece atît Frunze Veaceslav, cît și Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor nu sunt părți ale unui contract de muncă încheiat între ei, cauza urmînd de a fi examinată în conformitate cu prevederile Legii contenciosului administrativ.

Potrivit art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Instanța de recurs constată că la dosar este atașată scrisoarea Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2018, prin care a fost expediată în adresa părților copia deciziei instanței de apel (f.d. 42, vol. II), însă la dosar nu sunt anexate probe care ar certifica data recepționării de către recurent a copie deciziei recurate.

Prin urmare, Colegiul consideră că recursul a fost declarat în termen.

Copia recursului a fost expediată în adresa intimatului la 24 ianuarie 2019, iar la 21 februarie 2019, în adresa Curții Supreme de Justiție a parvenit referința prin care intimatul Frunze Veaceslav a solicitat respingerea recursului.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acestuia.

Examinînd temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele cauzei civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor a verificat dacă recursul este formulat de persoana în drept să-l declare, dacă este depus în termen și dacă nu a fost examinat anterior, și a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

Materialele cauzei certifică faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

Audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, precum și având în vedere poziția formulată în referință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, din următoarele considerente.

Ab initio, în conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În cazul respectiv, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

În același context, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în special, de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi auzit (a se vedea, de exemplu, Erfar – Avef v. Grecia, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; Lebedinski v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, inter alia, Marc Brauer v. Germania, 1 septembrie 2016, parag. 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, parag. 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, *ibidem*, parag. 41, *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Miessen*, *ibidem*, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, *Sturm v. Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36).

Din perspectiva acestor drepturi garantate de Convenția Europeană, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestuia.

În speță, instanța observă că recurentul Gugea Vadim a criticat decizia Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2018 în baza articolului 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, la articolul 437 alin. (1), lit. f) din același cod.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată/procedura în ansamblu, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat detaliat.

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că observațiile recurentului Gugea Vadim nu dezvăluie nici o aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, temeiurile inserate în cererea de recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea de recurs spre examinarea în fond și, eventual, să caseze/modifice hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurenteii nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (a se vedea, de exemplu, *Petrovic v. Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm v. Luxemburg*, *ibidem*, parag. 32).

Din aceste raționamente, instanța de judecată reține existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de art. 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în

prezenta cauză (a se vedea, mutatis mutandis, Kukkonen v. Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Beniamin Nersesyan, ibidem, parag. 23 – 24; Akaki Tchaghiashvili, ibidem, parag. 34 sau Papaioannou v. Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45).

Totodată, instanța de recurs nu poate reține argumentul recurentului precum că cauza a fost judecată cu încălcarea competenței.

Or, conform art. 37¹ alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care cererea de chemare în judecată conține mai multe pretenții conexe, unele dintre ele fiind de competența instanței judecătorești de drept comun, iar altele de competența unei instanțe specializate, toate pretențiile se vor examina de către instanța de drept comun. Acest aspect a fost menționat și de instanțele ierarhic inferioare în actele lor de dispoziție.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Gugea Vadim nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă al RM, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Gugea Vadim.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Valeriu Doagă

judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu